

Η Άνοδος των δεξιόστροφων Γυναικών στην Ευρώπη

Γεώργιος Οικονόμου

Δικηγόρος

Όπου και να στρέψουμε το βλέμμα μας, η αριστερά καταποντίζεται, στην Ιταλία, την Ισπανία, την Σουηδία, την Φινλανδία, την Πολωνία, την Ουγγαρία και στην Ελλάδα.

Στην Γαλλία, το Εθνικό Μέτωπο (Rassemblement National-RN) ανεβαίνει στις εκλογές συνεχώς και διεκδικεί τον τίτλο του πιο δημοφιλούς κόμματος, το ίδιο δε και το κόμμα της Ανεξαρτησίας στην Αυστρία.

Και στην Γερμανία, στο τέλος Ιουνίου, το πιο ριζοσπαστικό και ανερχόμενο κόμμα, το ακροδεξιό AfD (Alternative für Deutschland) εκέρδισε τις πρώτες του δημοτικές εκλογές. Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις το AfD είναι το δεύτερο πιο δημοφιλές κόμμα της Γερμανίας, πίσω από τους Χριστιανοδημοκράτες, αλλά μπροστά από του Σοσιαλδημοκράτες του καγκελάρου Olaf Scholz.

Ας αφήσουμε τον συνήθη σχολιασμό περί της εξαπλώσεως της άκρας δεξιάς. Ένας κοινός παρονομαστής στην απόρριψη της αριστεράς από τους Ευρωπαίους αγνοείται συνήθως από τις πολιτικές αναλύσεις.

Ο παράγων που αγνοείται είναι «η γυναίκα». Πολλά από αυτά τα ανερχόμενα κόμματα καθοδηγούνται, ή συνκαθοδηγούνται από μέλη του ωραίου φύλου. Το πρόσωπο της νέας δεξιάς στην Ευρώπη είναι γένους θηλυκού.

Η συναρχηγός του AfD είναι μια όμορφη ξανθιά, η Alice Weidel. Δεν είναι μια συνηθισμένη συντηρητική. Είναι λεσβία, έχει διδακτορά στην φιλοσοφία

και είναι κατά των γάμων των ομοφυλοφίλων καθώς και της Ισλαμοφοβίας. Έχει εργαστεί στην Τράπεζα της Κίνας είναι όμως υπέρ της ελεύθερης οικονομίας και ομνύει πίστη στον Friedrich Hayet, τον θεωρητικό του καπιταλισμού.

Η Weidel, 44 ετών, είναι οικονομικώς πιο φιλελεύθερη από την Marine Le Pen, την 54χρονη αρχηγό του κόμματος RN, στην γειτονική Γαλλία. Καμμία από τις δύο δεν ενοχλείται από την επιμονή των ΜΜΕ να τις αποκαλούν «ακροδεξιές» ή φασίστριες.

Ο κεντρώος Πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν δεν μπορεί να βάλει υποψηφιότητα για τρίτη συνεχή φορά το 2027. Αν μπορούσε, οι δημοσκοπήσεις λένε ότι η Le Pen θα τον ενικούσε εύκολα στην δεύτερη ψηφοφορία με ποσοστό 55% με 45%.

Στην Ιταλία, η Giorgia Meloni, 46 ετών, η οποία ανήλθε στον πρωθυπουργικό θώκο τον Οκτώβριο 2022, ισχυροποιείται συνεχώς. Τον Μάιο, ο δεξιόστροφος συνασπισμός εκέρδισε μια καθοριστική νίκη στις δημοτικές εκλογές ακόμη και σε περιοχές όπου οι κομμουνιστές ή οι μετα-κομμουνιστές ποτέ δε είχαν χάσει, όπως η Siena στην Τοσκάνη και την Ancona στην La Marche. Μετά τις εκλογές η Meloni εδήλωσε ότι δεν έχουν παραμείνει «οχυρά» των αριστερών στην Ιταλία. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για όλη την Ευρώπη.

Παρ' ότι έχει μια μεγάλη πλειοψηφία, η Meloni θα επωφεληθεί ακόμη πιο πολύ από τον πρόσφατο θάνατο του συνεταιίρου της στον συνασπισμό Silvio Berlusconi. Υπήρχαν μεταξύ τους δυνητικά τεράστιες διαφορές: η Meloni είναι ο πιο θερμός υποστηρικτής μεταξύ των αρχηγών των κύριων χωρών της ΕΕ για το πρόγραμμα σπλισμός για την Ουκρανία. Ο Berlusconi ήταν φίλος του Πούτιν, επομένως όχι ένθερμος υποστηρικτής.

Τώρα που έφυγε, η Meloni συνεχίζει να αναδύεται ως η πρωτοπόρος ενός νέου Ευρωπαϊκού εθνικισμού. Είναι ενδιαφέρον ότι η νέα δεξιά βοηθός πρωθυπουργού της Φινλανδίας, Riikka Purra, σχεδόν αμέσως παραβλήθηκε με την Meloni, παρ' ότι η Meloni αυτοπροσδιορίζεται ως συντηρητική και η Purra λέει ότι δεν είναι «ούτε δεξιά ούτε αριστερά» αλλά «κατά της πολιτικής». Και οι δύο κρατούν σκληρή γραμμή κατά του Πούτιν και είναι και οι δύο κατά της παράνομης μετανάστευσης.

Η Ισπανία φαίνεται να είναι το επόμενο ντόμινο που θα στραφεί στα δεξιά μετά τις εκλογές της 23^{ης} Ιουλίου που αναγκάστηκε να καλέσει ο Πρωθυπουργός Pedro Sanchez όταν το κόμμα του κατατροπώθηκε στις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές του Μαΐου.

Οι αντίπαλοι του σοσιαλιστή Πρωθυπουργού, το συντηρητικό κόμμα Partido Popular (PP), επρώτευσε στις εκλογές και όλοι ανέμεναν ότι θα κυβερνήσει με το εθνικιστικό κόμμα VOX, που θα συμμετείχε σε κυβέρνηση για πρώτη φορά. Αρχηγός του VOX είναι ο Alberto Núñez Feijóo, όμως η πραγματική ηγέτιδα είναι η Isabel Diaz Ayuso, 44 ετών, η οποία τον Μάιο εξελέγη πρόεδρος της περιφέρειας της Μαδρίτης, και η οποία είναι υπέρ της συνεργασίας με την VOX.

Είναι χαρακτηριστικό ότι καμμιά από τις γυναίκες αυτές, με εξαίρεση την Purra, η οποία είναι μητέρα δύο παιδιών, δεν έχει συμβατική ιδιωτική ζωή. Η Wiedel σχετίζεται με γυναίκα και έχουν υιοθετήσει δύο παιδιά. Η Ayuso είναι χωρισμένη, χωρίς παιδιά. Η Meloni δεν είναι παντρεμένη με τον πατέρα του παιδιού της. Η Le Pen έχει πάρει διαζύγιο δύο φορές, έχει τρία παιδιά και συζεί με μια φίλη από το σχολείο, δηλώνει δε ότι, αν εκλεγεί Πρόεδρος, θα μετακομίσει στο Παλάτι του Élysée με τις επτά γάτες και τα γατάκια τους παρά με άνδρα.

Καμμία δεν είναι θεοσεβής. Εκείνο που τις δένει είναι η επιθυμία να διαφυλάξουν τις συντηρητικές πολιτικές αξίες από την προϊούσα μισαλλοδοξία της αριστεράς. Όλες πιστεύουν ότι οι ρίζες της Ευρώπης είναι χριστιανικές και ζωτικής σημασίας – κάτι που έχουν απορρίψει οι άνδρες οι οποίοι συνέταξαν το σύνταγμα της Ευρώπης, την Συνθήκη της Λισαβώνας.

Σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, οι ψηφοφόροι της εργατικής τάξης αποφάσισαν ότι η αριστερά δεν προστατεύει τα επαγγέλματα και τα ημερομίσθια τους, ούτε και τον πολιτισμό τους και την πατρίδα τους, και πολλές φορές εργάζονται υπέρ των δικαιωμάτων των μειονοτήτων όπως των παράνομων μεταναστών και των ανδρών που αυτοαποκαλούνται γυναίκες.

Η Ιταλία είναι το τέλειο παράδειγμα. Η Ιταλική αριστερά, μετά την ταπεινωτική ήττα στις γενικές εκλογές, εδιόρισε την Elly Schlein, 39 ετών, ως νέα αρχηγό. Όπως και η Wiedel, αυτοπροσδιορίζεται ως λεσβία. Σε αντίθεση με την Wiedel, διατηρεί τρία διαβατήρια (Ιταλικό, Ελβετικό, Αμερικάνικο) και ενδιαφέρεται περισσότερο στο να υπερασπίζεται την επιθυμία μιας trans γυναίκας να χρησιμοποιεί όποια τουαλέτα της αρέσει, ή στο να απαγορεύσει την χρήση βενζινοκίνητων ή πετρελαιοκίνητων αυτοκινήτων που κινούνται με βενζίνη παρά να υπερασπίζεται επαγγέλματα και σύνορα.

Αντιθέτως, κατά τις πρόσφατες δημοτικές εκλογές της Ιταλίας, η Meloni απόσπασε δυνατά χειροκροτήματα όταν εδήλωσε στην Catania ότι είναι κατά της φοροδιαφυγής αλλά μόνο των πραγματικών ενόχων, δηλαδή των τραπεζών και των πολυεθνικών, όχι των μικρών επιχειρήσεων που δεν έχουν την δυνατότητα να πληρώσουν τους μισθούς αλλά τις κυνηγά ο

εφοριακός για να πληρώσει την πολιτεία για προστασία, ακριβώς όπως λειτουργεί και η Μαφία. Η Le Pen χρησιμοποιεί την ίδια γλώσσα όταν καταγγείλει τα κακά της παγκοσμιοποίησης.

Η δεξιά που κερδίζει στην Ευρώπη δεν είναι η ίδια όπως η δεξιά του Ronald Reagan και της Margaret Thatcher, για τους οποίους το ελεύθερο εμπόριο, ανεξαρτήτως δικαίου, και η ιδιωτική επιχείρηση, ελεύθερη από κυβερνητικές επεμβάσεις, ήσαν ιερές αγελάδες. Οι γυναίκες της νέας δεξιάς ενδιαφέρονται περισσότερο στο να προστατεύσουν τα σύνορα, τις θέσεις εργασίας και τις οικογένειες, ακόμη και αν αυτό σημαίνει περιορισμό του ελεύθερου εμπορίου, ακόμη και αν είναι πιο φιλελεύθερες όσον αφορά στην σεξουαλική ελευθερία από τους παραδοσιακούς δεξιούς.

Μπορεί να διαφέρουν για το πόση ανάμειξη πρέπει να έχει το κράτος στο εμπόριο και την διακυβέρνηση, είναι όμως ενωμένες στον πατριωτισμό τους και την άρνηση τους να υποταχθούν στην πράσινη ατζέντα του μηδενικού αθροίσματος.

Είναι αντίθετες επίσης σ' εκείνους που απορρίπτουν την πραγματικότητα του βιολογικού σεξ. Επειδή είναι γυναίκες, είναι πιο δύσκολο να κατηγορηθούν ότι είναι μισαλλόδοξες όταν απορρίπτουν την trans ιδεολογία. Όταν προτείνουν την κατάργηση του φόρου εισοδήματος για ζευγάρια που έχουν τρία ή περισσότερα παιδιά, όπως εισηγήθηκε η Meloni, δεν μπορούν να κατηγορηθούν ότι είναι σοβινίστριες.

Δεν είναι εναντίον στο να είναι οι χώρες τους μέλη της ΕΕ, ή του Ευρώ, είναι όμως αποφασισμένες να μεταρρυθμίσουν τις Βρυξέλλες και το Στρασβούργο από τα δεξιά. Ο σκοπός της Meloni είναι όπως το Ευρωπαϊκό Συντηρητικό και Αναμορφωτικό Κόμμα (Conservative and

Reformist Party) του οποίου είναι Πρόεδρος, παίζει ένα ουσιαστικό ρόλο στην Ευρωπαϊκή Βουλή μετά τις εκλογές του επόμενου Μαΐου.

Η ιδέα είναι να επιβάλει το όραμα της για μια συνομοσπονδία θετικού εθνικισμού πάνω στους σκληροτικούς θεσμούς της Ευρώπης.

Στις επόμενες ευρωπαϊκές εκλογές του Μαΐου, η εθνικιστική ανταρσία είναι βέβαιο ότι θα κτυπήσει το νευραλγικό κέντρο της ΕΕ, με δραματικά κέρδη που θα οδηγήσουν την Ευρωβουλή στα δεξιά για πρώτη φορά. Μέχρι σήμερα, καμιά ομάδα δεν είχε την πλειοψηφία, και τα δύο κύρια στρατόπεδα, οι Χριστιανοδημοκράτες και οι Σοσιαλιστές, αναγκάστηκαν να συνεργαστούν για να σχηματιστεί κυβέρνηση. Αυτό φαίνεται ότι θα αλλάξει τον επόμενο χρόνο.

Η Meloni εδήλωσε σε μία συνεδρίαση της Ιταλικής Βουλής, με θέμα *Nazione e Patria* (Έθνος και Πατρίδα) ότι τέτοιες ιδέες όπως το «έθνος» ή ο «εθνικισμός» τα οποία για δεκαετίες εθεωρούνταν, «οπισθοδρομικά, αντιδραστικά, παρωχημένα αν μη επικίνδυνα», επιστρέφουν για να γίνουν «κεντρικά στην πολιτική, ιστορική, φιλοσοφική και δικαστική συζήτηση».

Η ανερχόμενη αυτή πολιτική της δεξιάς ίσως δεν έχει πολλή συνάφεια και είναι πολλοί που την λοιδορούν. Πάντως δεν μπορεί να θεωρηθεί πατριαρχική ή ανδροκρατούμενη. Για πολλούς τα δικαιώματα των ανδρών και των γυναικών υποστηρίζονται τώρα πιο αποτελεσματικά από γυναίκες της δεξιάς.

Στην Ελλάδα η Έφη Αχτσιόγλου, νεαρή μητέρα με σύμφωνο συμβίωσης, θα είναι η αναμφισβήτητη νικήτρια των εσωκομματικών εκλογών του Σύριζα. Ενώ βέβαια εξαγγέλλει ότι θα τηρήσει φιλολαϊκή αριστερή πολιτική είναι αρκετά ρεαλίστρια και ευφυής για να ακολουθήσει μια πιο

δεξιόστροφη φιλολαϊκή πολιτική και να συνεργαστεί με τις άλλες Ευρωπαϊκές συναδέλφους της για το καλό της Ευρώπης. Έχουμε εξαντλήσει τις ιδεολογίες και τώρα εισερχόμαστε στην εποχή του ρεαλισμού και της γυναικοκρατίας.